

Százszor is szeretlek

Eredeti bemutató
a Nemzeti Színházban

Fiatal szerzők műve, fiatal művészek előadásában, s minden bizonnyal az ifjúság lesz közönségének törzse is. Hiszen a műfaj is leginkább a fiatalságé: dzsessz-musical. De ha még mindez nem lenne elég „fiatalos”, apellálhatunk a játék magjára, tartalmára és mondanivalójára, melyet a legmaibb valóságból metszett Cserhalmi Imre, a szövegkönyv szerzője — egyetemisták hétköznapijaiból, gondjaiból és örömeiből, vágyaiból és törekvéseiből. S hogy mindezek ellenére nem úgynevezett „ifjúsági” darab a *Százszor is szeretlek*, annak éppen utóbb említett jegye az oka, az ugyanis, hogy a mondanivaló, a problémakör nagyon is általános érdeklődésre számot tartó.

Az ember mindig kereste az egyéni és társadalmi boldogulást, de mindegyik generáció másként erélt utána és mást lelt. A mai húszévesek örömei és csalódásai ismét más közegben, más dinamikával, más érzelmi és értelmi háttérrel sűrűsödnek és robbannak. Cserhalmi ezeket fűzi szálára, változtatva, kevés dramaturgiai megfontolással ugyan, de ügyes szerkesztéssel, szellemes, bár helyenként bő beszédű narrátorral. Ez a szerkezeti gyengeség fel sem igen tűnne, ha az első részben feltett minden kérdésre megadná a választ, hiszen akkor a gondolat lehetne a mű szíve. Csakhogy Cserhalmi csupán az egyéni problémákra talál flastromot — az első részben eléggé exponált társadalmi kérdések megnyugtató lezárásával jó részt adós marad. Törlesztés helyett a helyzetkomikumhoz kalandozik, s ez

(Siftis József felvétele)

Jászai László és Király Levente

tetésekor ezt a hagyományt nem követhetjük. Ha szabad így fogalmazni, Imre Zoltán egyenrangú társszerzőként lépett Cserhalmi Imre, Stark Tibor és G. Dénes György mellé. Egy-egy koreográfusi ötlet kiegészítését, illetve a szöveg ismétlésén kívül alig említhetünk kifogást. A táncok változatosak, kifejezőek, jellemző erejűek. Ezen keresztül nyer a tánc a darabban komoly szerepet és jelentőséget, hiszen szüntelen harmóniában él együtt a játékkal és a muzsikával.

A lelkes fiatal gárdát Sándor János rendező irányította — s hogy sok-sok szívvel és ambícióval, annak jegyei érzékelhetők az előadás egészének tempóján, kezdve a jelenetek beállításáig, a szereplők mozgásáig. Csak sajnálni lehet, hogy a

rendelkezésre álló szereplőgárda, továbbá az anyagi és technikai eszközök helyenként a kívánatosnál szemmel láthatóan szerényebbek. Ezért a rendező az előadás általános atmoszférájával kárpótolt bennünket, de természetesen megbízható hangosító berendezésről csak kellene gondoskodni, s a világosítók is törekedhetnek precízebb, s az ügyszó inkább méltó munkára.

Nagy, vagy kifejezetten főszerepekben nem bővelkedik a darab — s nagy alkításokban sem. A megszokott tisztes átlag telt a szereplőgárdától. Jól eltalált, s gondosan megformált alakítás volt Sárosdy Rezső (Valaki); az éneken tanúsított, s már említett gyengeséget, leszámítva Torday Teri (Lány), Jászai László (Fiú), Király Leventé (Férj), Kovács Zsuzsa (Feleség) táncban igyekszik kárpótolni szöveges szerepe gyengeségeért. Lakky József (Agglegény), Ács László (Vendég), Csikos Gábor (Rendező), Szegedi Molnár Géza (Kopasz) és N. Szabó Sándor (Vörös) szerepe meglehetősen stilizált ahhoz, hogy az egyéni alakítási képesség dominálhatna. A táncok igazán jó szívvel és szépen játszottak, a zenekar játéka viszont érezni lehetett, hogy más dallamvilágban él. Benkőczy István karmester gondosan vezette az együttest, de a muzsika átérző megértéséig nem tudta elcsigítani a zenekart. Sándor Lajos diszkrét szellemes egyszerűséggel kitűnő keretet biztosítottak a játéknak, s modernségükben is esztétikusak.

SZ. SIMON ISTVÁN

LENIN a Népbiztosok Tanácsában

A. Lunacsarszkij visszaemlékezése

Lenin idejében pezsgő és tevékeny élet zajlott a Népbiztosok Tanácsában.

Már akkor kialakultak az ügyviteli külsőségei. Rendkívül szigorúan szabták meg a felszólalók számára rendelkezésre álló időt, akár saját előadók voltak, akár meghívottak, vagy éppen egy vita résztvevői. Mindenkitől megkövetelték, hogy mondanivalóját fogja rövidre: tömören és a lényegről beszéljen. A Népbiztosok Tanácsában valami összpontosító légkör uralkodott, s úgy tűnt, mintha még az idő is tömörített lett volna, annyi tény, gondolat és határozat ért el egyetlen percen. Ugyanakkor azonban a bürokratizmusnak, a hivatalos fontoskodásnak még a legcsekélyebb melléklése sem volt érezhető, s hiányzott az a feszültség is, amely olyan emberekből árad, akik erejüket meghaladó munkát végeznek. Mert ez a munka ugyan felelősségteljes volt, de Lenin idejében mégis olyan könnyűnek látszott, mint soha azelőtt vagy azóta.

Lenin szerette a jókedvet. Arcán gyakrabban jelent meg a mosoly, mint bárki másén. Ransom, ez a jó szemű angol figyelt fel egyszer arra, hogy korunk nagy embereinek e legnagyobbja mennyire kedveli a vidámságot, az önfeledt kacagást. Ransom ezt is helyesen értelmezte, amikor azt mondta: „Az ő nevetése az erejéből fakad, de ennek az erőnek a forrása nemcsak Lenin rendkívüli képességeiben keresendő, hanem kommunista mivoltában is. Tökéletes kulcsa van a társadalom titkainak és nehézségeinek feltárára, a kommunizmus a megdönthetetlen prognózissal, köztársasági magabiztossággal ruházta fel, hogy természetes, ha nincs még egy politikus, aki annyira biztos lehetne önmagában, terveiben és elképzeléseiben, mint Lenin”.

Igy, vagy legalábbis így beszélt Ransom (de, hogy szavainak ez volt az értelme, azért kezeskedem).

A Népbiztosok Tanácsában serényen, frissen tréfálkozva folyt a munka.

Lenin, valahányszor mulatságos ellentmondáson kapott rajta valakit, jóízűen elnevette magát, s ilyenkor vele nevetett a hosszú tanácskozó asztal körülülő tekintélyes testület, amelynek tagjai nagy nevű forradalmárok és korunk új típusú emberei voltak. Nevettek: vagy az elnök tréfáin — mert nagyon szerette a tréfát —, vagy az egyes előadók tréfás megjegyzésein. Amint elült a nevetés vihára, ismét a korábbi, élénk és friss komolyság lett úrrá a testületen, s a beszámoló, viták, határozatok folyama éppoly gyors volt, mint annakelőtte.

Azt látni kellett volna, ahogyan Lenin a beszélőket

hallgatta. Nem tudok arcot, amely szebb lett volna Vlagyimir Iljicsénél. Rendkívüli erőt sugárzott, arcában és szemében volt valami fenséges és oroszlánszerű, amikor, az előadót tekintetével is figyelmesen követve, a szó szoros értelmében magába szívott minden egyes szót, vagy amikor ugyanazt az előadót a kiegészítő kérdések pergőtüzének vetette alá.

A Népbiztosok Tanácsában sok kitűnő elme foglalt helyet, de Lenin rendszerint mindenki másnál előbb végzett a kérdések elemzésével és jutott el a megoldáshoz. Mindebben azonban a legcsekélyebb igyekezet sem volt, hogy „brillirozzon”. Ha valaki megfelelő megoldást javasolt, Lenin nyomban fel-

ismerte célszerűségét, s már mondta is: „Diktálja csak le ezt a határozatot, ez telitalálat”.

Bosszankodni — különösen a Népbiztosok Tanácsában — rendkívül ritkán látták Lenint. De ha megharagudott, akkor aztán alaposan. Ilyenkor nem válogatott a kifejezésekben. „Begyepesedett szovjet méltóságos urak”, „szajtátiak”, „fejetlenek”: ilyen és más, korántsem hízogó szavak hagyták el ajkát — találkoztunk ezekkel a kifejezésekkel feljegyzéseiben, távirataiban, telefonüzeneteiben is.

De a fejmosásért senki sem neheztelt meg Lenint. Az olyan kommunista, illetve szovjet ember, aki „megsértődött” volna Leninre — egyszerűen elképzelhetetlen.

Szegedi szakiskolások sikere a tv-ben

Vasárnap délelőtt közvetítette a televízió az ország zeneművészeti szakiskolái között megrendezett zenei verseny zárókoncertjét, melynek keretében az eredményeket is értékelték és átadták a díjakat.

A szegedi Zeneművészeti Szakiskola nagyszerűen szerepelt a vetélkedőn: mindössze négytized ponttal maradt el az első helyet megszerző Budapest mögött, 1,8 ponttal előzte meg a harmadik helyezett Győrt, 2,8 ponttal Miskolcot és 4 egész ponttal Pécsét, illetve Debrecent. Különösen szembetűnő ez a siker, ha figyelembe vesszük azt, hogy a budapesti szakiskola 6—700, a szegedi pedig csak 200—250

növendék közül válogathattak ki a versenyzőket.

Onczy Csaba — a gondok versenyének első helyezettje —, Gyimesi László (zongora), Matuz István (fuvola), valamint a vasárnapi koncerten szereplő kivételes tehetségű Márffy Gabriella (hegedű) produkciója a növendékek rátermettségén túl a szegedi Zeneművészeti Szakiskola tanári karának magas színvonalú és lelkes munkáját dicséri.

A záróünnepségen a Művelődésügyi Minisztérium ajándékképpen értékes jutalmakat osztottak ki az első három helyezett intézmény, illetve az első helyezett hallgatók között.

Koponya-, borda- és lábtörés

a húsvét hétfő közlekedési mérlege

Mozgalmas húsvét hétfőjük volt a közlekedési rendőroknak Csongrád megyében. Reggeltől éjféltől 1 óráig hat balesethez vonultak ki. Reggel 9 óra után volt az első a tiszai hídfő szegedi oldalán. Erdődi György Újszeged, Haladás tér 17. szám alatti lakos ittasan kerékpározott és elvágódott az úttesten. 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett.

Délelőtt 11 óra tájban Kisteleken ugyancsak ittaság okozott balesetet. Tóth Lajos, Kistelek, Temető sor 6. szám alatti lakos ittasan haladt kerékpárjával és összeütközött egy másik kerékpárossal, Vigh Lajos, Kistelek, Batthyány utca 6. szám alatti lakossal. Vigh megsérült.

Este 7 óra körül Algyő és Hódmezővásárhely között Fülöp Mihály, Hódmezővásárhely, Sallai utca 3. szám alatti lakos elütött egy kerékpárost, aki megsérült. Ugyanakkor Szegeden, a Kiss Menyhért és Nagy János utca kereszteződésében Balasi Gyula, Kistelek, Tápai utca 8. szám alatti lakos személygépkocsijával összeütközött egy másik magángépkocsival. Az anyagi kár több mint ezer forint.

Késő este, 9 óra után Mórahalom határában gyorsjárat következtében okozott balesetet motorkerékpárral Császár János, Asóthalom, II. kerület 120. sz. alatti lakos. Az út jobb oldalán motorkerékpárja mel-

lett állt Czutor László bodméri és pótuasa, Juhász István Szeged, Lugosi utca 7. szám alatti lakos. Császár nekijáratott Czutornak, aki 8 napon túl gyógyuló súlyos sérüléssel került kórházba.

Éjféltől 1 órakor Ruzsa és Öttömös között okozott szerencsétlenséget a rossz makadám úton gyorsjárat miatt Boka Szilveszter, Öttömös, Tanya 194. szám alatti lakos. Motorkerékpárjával megcsúszott és elütött két előtte haladó gyalogost, Nagy Kálmán és özvegy Tikvinszkij Antalné ruzsai lakost, Nagy Kálmán lábát törte, Boka koponyatörést szenvedett, Tikvinszkij pedig bordatöréssel került kórházba. Mindhármauk állapota súlyos.

Kovács Zsuzsa és Torday Teri

A Szabadkai Népszínház Szegeden

A szegedi opera viszonyozza a vendégszereplést

Tegnap délelőtt Szegedre érkezett a Szabadkai Népszínház — a Narodno Pozorište — 32 tagú csoportja, Miroslav Krleža: Léda című kétrészes vígjátékának bemutatására.

A vendégek tiszteletére délelőtti fogadást rendezett a Szegedi Nemzeti Színház igazgatósága a színház társalgójában. Vaszy Viktor érdemes művész, a Szegedi Nemzeti Színház igazgatója meleg baráti szavakkal köszöntötte a Szabadkai Népszínház vezetőit és társulatának tagjait. A Szabadkai Népszínház vezetősége és társulata nevében Josip Buljović főigazgató — válaszolt, aki a szívélyes légkörben lezajlott fogadást követően a következőket mondotta munkatársunknak:

— Nagy jelentőséget tulajdonítunk az együttműködésnek, melynek következő alkalomaként májusban a Szegedi Nemzeti Színház operatársulatát láthatjuk vendé-

gülni Suboticán. A Léda műmutattuk be első ízben magyarul. Dudás Kálmán író a mi színházunk megbízásából fordította magyarra. A magyar társulat Dévics Imre irányításával dolgozik, s mint az egyedüli magyar professzionális társulat, felép minden magyarlakta vidéken, mind a hat népköztársaságban, elsősorban Horvátország magyarlakta részein, Eszék környékén, valamint a Szlovén Népköztársaságban, a Mura vidékén. Igyekezzünk előadásainkkal a legapróbb községbe is eljutni. Újabbban kamaraszínházzal is rendelkezünk.

A Léda című farsangi komédiát Szegeden Virág Mihály rendezésében s Pataki László, Fejes György, Heck Paula, Tóth Éva, Romhányi Ibi és Szilágyi László főszereplésével mutatta be meglepetésszerűen tegnap este a színház társulata. Az előadás értékelésére csütörtöki számunkban visszatérünk.

D. E.

által a stílusterés kísértesének sem tud ellenállni a második részben, amit a rendezés és a játék végletekig torzít. Kevesebb kérdőjele kellene? Nem. Válaszokra lenne szükség még a műfaj keretein belül is!

Hogy a zeneszerző dolga könnyebb volt-e vagy nehezebb — ne firtassuk. Ő nem kérdez — nem is felel. Muzsikája viszont eredeti, kellemes, invenciózus. Stark Tibor modern muzsikát komponált, melynek lelke a ritmus gazdagsága, az érzelmek meglevenítése, a mondanivalóval történő azonosulás. Betétei a színpadról hamarosan átvándorolnak a szórakozóhelyekre, a táncterembe és az utcára is. Bár úgy is szólna az a muzsika a Szegedi Nemzeti Színházban, bár azonosulni tudna vele a kíváncsi mértékben a zenekar! S bár éneken többen nyújtának a szereplők!

A koreográfus nevét a plakátok alján szokták jelezni, de a bemutató ismer-